

रोहित घरी गेल्यावर रात्रभर मनालीच्या डोळ्याला डोळा लागला नाही. जे जे पूर्णपणे विसरून टाकायचा प्रयत्न केला तेच पुन्हा एकदा डोळ्यासमोरून जात होते. तिने रोहितला फोन नंबर दिला खरा पण मग तिने विचार केला रोहितच्या संसारात त्याला काय कमी व्याप आहेत का आणि किती वर्षे घाबरून राहायचं आणि कारण काय? आता तिचे लग्न झालंय, अनिकेत ची तिला पूर्ण साथ आहे मग काय कारण घाबरायचे.

हा फोन आला होता कोण्या सुनील नावाच्या माणसाचा. आता हा सुनील तोच होता कि अजून कोणी तोतया हे कळत नव्हते. मनाली ने ठरवले कि आता जे होईल ते होईल पण आता कोणाच्या तरी आधाराशिवाय उभे राहायची वेळ आली आहे. नवरा नको कि भाऊ नको कि मित्र नको. वेळ आली आहे आपल्या आयुष्याला त्याच्या भूतकाळासकट सामोरे जायची.

अजून एक तिला समजत नव्हते कि हि गोष्ट तिने अनिकेत पासून कशाला लपवून ठेवली. अनिकेत ने तिला तिच्या भूतकाळासकट स्वीकारले होते. हि लपवालपवी संसारात काय कामाची असे तिचे तिलाच वाटले पण अनिकेत ला सांगायच्या आधी तिने ठरवले कि त्या नंबर वर फोन करून काय तो सोक्षमोक्ष लावायचा.

सकाळ झाली पण तिचे कशातच लक्ष नव्हते, ऑफीस मधे पोचल्यावर तिने मोबाईल काढला आणि नंबर फिरवला. पलीकडून एक आवाज आला जो बाईचा होता. ती चपापली, तिने उसने अवसान आणून तिचे नाव सांगितले. पलीकडून बाई हसत म्हणली, कशा आहात? तुमच्याबद्दल किती ऐकलय पण आवाज पहिल्यांदाच ऐकला'. मनाली ला काही कळत नव्हते मग पलीकडूनती बाई म्हणली, थांबा हं, देते फोन. आणि मग फोन एका पुरुषाने घेतला आणि हो तोच आवाज. सुनीलच होता. सुनीलने विचारले, मनाली, कशी आहेस? मनाली ने कापर्या आवाजात विचारले, कोण बोलतय? पलीकडून आवाज आला कि अग. आवाज पण विसरलीस? मी सुनील बोलतोय. तुझा आवाज ऐकून खूप बरे वाटले. दोन दिवसांनी हॉस्पिटल मधून बाहेर पडतोय. मला भेटायला येशील का?

मनाली ने अचानक फोन ठेवून दिला. तिला काही कळतच नव्हते. आता मात्र कोणाशीतरी बोलयला हवे होते. भेटायला कशाला बोलवत असेल आणि इतक्या वर्षांनी आता काय गरज भेटायची? तिने लगेच रोहित ला फोन लावला, त्याला सगळी परिस्थिती सांगितली त्यावर रोहित म्हणला कि तू कशाला फोन केलास मी त्या सुनील ला भेटून दम देणार होतो. मनालीला कळेना कि दम देण्यासारखे सुनील काहीच बोलला नव्हता किंवा काहीच त्याने केले नव्हते. तिने रोहित ला असे काहीही करू नकोस हे सांगितले आणि मी बघते काय करायचे ते असे म्हणून फोन ठेवला. तसाच पुन्हा फोन लावून दोन दिवसांनी भेटायची वेळ ठरवली. तिचे तिलाच समजत नव्हते कि नक्की आपण करतोय ते योग्य आहे कि नाही. दोन दिवसांनी भेटीची वेळ आली. काहीशी चाचरत तिने हॉटेल मधे प्रवेश केला. एक वेत्र तिला बघून पुढे आला, हिने सांगितले कि ती सुनील नावाच्या व्यक्तीला भेटायला आली आहे. त्याने, this way please म्हणून तिला एका टेबलाशी नेले.

अजून कोणी आले नव्हते, तिने अनिकेतला मला यायला थोडा उशीर होईल असा मेसेज केला. १० मिनिटातच एक सुंदर स्त्री आणि सुनील, हो हो तो सुनीलच होता हॉटेल मध्ये आले. मनालीला समजेचना कि हि बाई कोण.

सुनील पुढे आला आणि म्हणला कि हेलो मनाली, कशी आहेस आणि हि माझी बायको सोफिया. सोफिया ने मनाली ला हाय म्हटले आणि दोघे तिच्या समोरच्या खुर्च्यावर बसले. सोफिया ने आणलेली फुले मनालीला दिली. तिच्यापेक्षा कितीतरी पतीने सुंदर असलेली मोकळ्या स्वभावाची सोफिया बघून मनालीला क्षणभर असूया वाटली. आणि त्या दोघांमधला मोकळेपणा बघून मनालीच्या मनावरचे दडपण थोडे कमी झाले.

इतक्यात हॉटेल मध्ये रोहित आणि त्याचा एक मित्र तिला शिरताना दिसले आणि काही कळायच्या आताच रोहित त्यांच्यासमोर उभा होता.

सुनील ला बघून त्याचा चेहरा संतापाने लाल झाला होता आणि सुनील काही बोलायच्या आतच त्याने सुनील च्या एक थोबाडीत मारली.